

ლიტერატურული გაზეთი

№22 (134) 28 ნოემბერი - 11 დეკემბერი 2014 გამომცემი ორ კვირაში ერთხელ, პარასკევით ფასი 50 თეთრი

ბექა ქურხული შუალამის ჩიტები

„ცოდვათა სიჭაბუკისათა ჩემისათა
ნუ მოიხსენიებ, უფალო...“

დავით აღმაშენებელი
„გალობანი სინანულისანი“

მანქანაში ვისხედით — გერკეულა მე და ტაპორა. ძველი, გაქუცული ტაქსი იყო. ძაღლებმა გაგვაჩერეს. გერკეულამ მოასწრო და თავისი შავი, გაპრიანებული, მბზინავი „ბრაუნინგი“ მძღოლის სავარძლის ქვეშ შეაგდო. ძაღლებმა ალყა დაგვარტყეს და მანქანის ჩანთული ფანჯრებიდან მტვრიანი, რაღაც უცნაურად, თეთრად დამტვერილი ბარაბნიანი რევოლვერები შემოგვიყარეს. სამი, მოკლე ლულიანი, მტვრიანი ნაგანი მძიმედ, ყრუ ბრაგუნით დაეცა მანქანის ჩიხოლიან იატაკზე. „ბულდოგის“ სისტემა იყო? იარაღი დაგვიდეს რა, იარაღის ტარებას გვტენიდნენ. ყველაზე მაგარი ის იყო, რომ გერკეულამ მანქანის სავარძლის ქვეშიდან თავისი „ბრაუნინგის“ უკან გამოთრევა მოახერხა და ისევ ქამარში გაირჭო. მოკლედ, სამი მტვრიანი ბარაბნიანი დური ისე დაგვადეს კისერზე, რომ ჩვენი საკუთარი, შავი გასრიალებული „ბრაუნინგი“ ვერ გვიპოვებს. ყვითელი ტაქსი იყო. შავი კუბიკებით. ძველი საბჭოთა ტაქსი. 80-იანი წლების ბოლო, 1988 და 1990 წელს შორის. 1989 წელი? განთქმული, დიდებული და სისხლიანი 1989 წელი, საიდანაც ყველაფერი დაიწყო. წელი, რომელმაც ცეცხლი მისცა მთელს ჩვენს ცხოვრებას. 1989 წელი. ხანძარი და ძველი საბჭოთა ტაქსი. „ვოლგა“, ყვითელი, შავი კუბიკებით. ჭადრაკი, „შახმატი“... ვოლანდის და ბეჰემონთის ბლიც-კრიგი. კაპაბლანკა. ტალი. ფიშერი... ნიაზ დიასამიძემ ტაქსი გააჩერა. თავისუფალი ხარო? კი, დაბრძანდითო. მოდი, თუ თავისუფალი ხარ, ძმურად, ერთი ხელი ჭადრაკი ვითამაშოთო. რა ჭადრაკი?

რა ჭადრაკი, ტო?

ნიკა ჯორჯანელი

ხარვეზი

ხარვეზის შევსებაში ვარ ყოველდღე.
ერთი და იმავე ხარვეზის.
ისევ და ისევ.
ნაგავსაყარზე დაგდებული ჩვილივით ტირის
ხმადაბლა, თითქმის უჩუმრად,
მე კი გულუბრყვილოდ
ვცდილობ მის შევსებას,
თითქოს პარკეტის
ამოვარდნილი ნაჭრის ჩასმა იყოს,
როგორც სიზიფე,
რომელმაც გადაჭრა
ლოდთან დაკავშირებული პრობლემები,
მაგრამ ვერ მოართვეს.

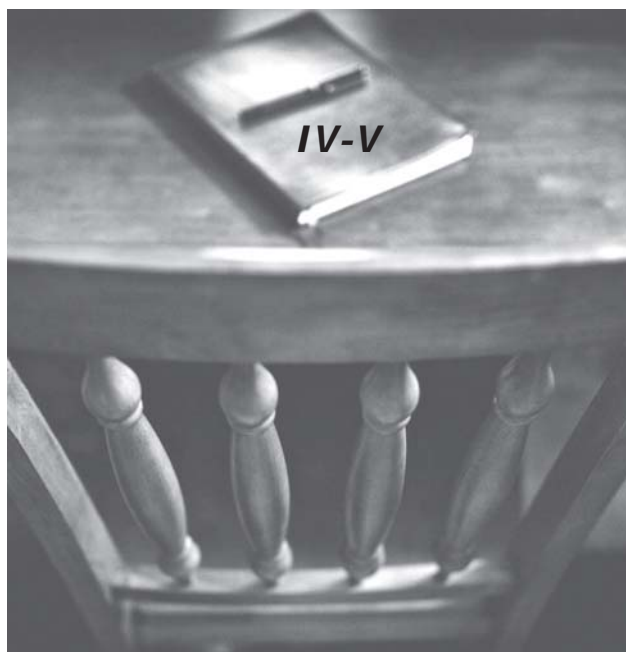
სოსო მეშველიანი

უბრალოდ ერთი უამინდო ღამე მთაში

ჭექა-ქუხილი. ნისლიანი ღამის სიმძიმე.
შუალამეა, ქოხში ვზივარ, ვდარდობ მაგაზე...
არა იმას, რომ კარგად ველარ გამოვიძინე,
არამედ — ასე დაბნეული რომ ყეფს ნაგაზი.

ვზივარ ცეცხლთან და
შარვლის ტოტებს ვიშრობ ისევე,
უფანჯრო ქოხში, ხორცი დათბა,
სულს კი შესცივდა.
სველ შამბნარებში გაშხლართული
ჯოგი ისვენებს,
გამდნარი ჟამი წვიმად წვეთავს
მხეცის ბუნვიდან.

ამინდმა მიმტრო,
ეს ნადირი მაინც რას მერჩის
(ძეძვებში შავი მოსასხამი დამრჩა ლანდივით),
გამთენიისას ჩემს გაცრეცილ
სიზმრის ნასვრეტში,
წვიმასთან ერთად,
თითქოს სუნთქვაც უონავს ნადირის.

ზაზა ბიბილაშვილი

პოეზია, დანარჩენი ლიტერატურა, და დანარჩენი

2000-2014

ამ ფიქრებს თავისთავად ინვევდა ჩემი სალიტერატურო, მისი მონათესავე თუ არამონათესავე გარემო. მეტიც — ყველაფერ ამას უფრო ვგრძნობდი, ვიდრე ვფიქრობდი. ჩანანერების გამოქვეყნებაც — რაც იმას არ ნიშნავს, რომ მათ დღესაც სიტყვასიტყვით ვიზიარებ — უწინარესად, მათმა ასეთმა „სიმართლემ“ გადამანყვეტინა.

თავისთავად, არ ველი, რომ სხვა დაეთანხმება ყველაფერს, რასაც აქ წაიკითხავს, და რისი ჩანერის მიზანი საყოველთაოდ მიღებული მოსაზრებების ჩანიშვნა არც ყოფილა.

2000

*
ზოგ ძნელად ნასაყრუებელ წრეშიც კი შეიძლება მოისმინო მოსაზრება, რომ ყველა პოეტი გიჟია. ეს, რა თქმა უნდა, მცდარი აზრია. პოეტებს მხოლოდ მიდრეკილება აქვთ გაგიჟებისკენ, და ამასაც ცხოვრების გამუდმებული ნაქეზებით ამჟღავნებენ.

მაგრამ თუ საკითხს მაინც სწორედ იმ მახვილი კუთხით შევხედავთ, ყველა პოეტს გიჟად რომ გვიჩვენებს, ესეც არაფერში გამოადგებათ იმათ, ვინც ცდილობს ხოლმე, დაგვიმტკიცოს, რომ ყველა გიჟი პოეტია.

*
დიდი პატივისცემით განმსჭვალულნი და აღფრთოვანებულნი ვამბობთ, რომ „მისი აზრები თუ თემები დღესაც აქტუალურია“, და რომ, საერთოდ, გენიოსები არ ძველდებიან. არადა, აღსაფრთოვანებელი არაფერი გვაქვს, რაკი ეს, უწინარესად, ჩვენი ყოფის უბადრუკობაზე მეტყველებს: მნიშვნელოვნად არაფერი იცვლება, სულ არაფერი.

ნიკა ჯორჯანელი

სტოპ-კადრი. პაუზა.
ღრუბელი კიდია ფიტულივით.
შადრევის აუზთან
ხოტორა გოგოა პიტბულებით.

უძირო სიცხეა
მტვრისა და ხმაურის ფალარათით.
ამბავი იწყება
არაფრით, მთავრდება აღარაფრით.

მზე შეუბრალებელ,
გაუვალ სიცხადეს აცემენტებს.
და მშენებლობები
ხასიათს იძენენ ტრანსცენდენტურს.

კუპრით და გუდრონით
გულდაგულ ნაპოხი შუადღეა.
ყოველმხრივ უდროო
დრო არი, ადგილი — უადგილო.

საათის ქანქარა
ქანაობს საეჭვო დაქანებით.
და ყალყზე დამდგარან
გაბმული ჭიხვინით მანქანები.

მიდამოს შუშაბანდს
ლაპლაპი გაუდის ანთრაციტის.
და ზღვარზე მუშაობს
ფსიქიკის სისტემა თავდაცვითი.

ჰაერი ისე ხურს,
თითქოსდა სწყურია შეემატოს
სხეულებს ფიზიკურს.
და ფრთები არ ჰყოფნის ვენტილატორს.

გონება ბარბაცებს.
უაზროდ მოუჩანს აზრიანიც.
ზაფხული ასფალტზე
საზამთროს ქერქებით დასრიალებს.

და ზამთრის სიცივეს
შენატრის მეპურე ლიპიანი,
და მკვდრები მიწის ქვეშ
ჩრდილოეთ მიწებში მიფრინავენ.

ნამდვილი ცხოვრება

განსხვავებულად ზღვაში ეულად
მოქათქათე იალქნისგან,
და არა შევებით ფიქრობდე: ჩემსავით ეული.
რაც უფრო რუხ ელფერს მიიღებს ზღვა,
მით უფრო არ გინდოდეს
შენ და იმ ეულ იალქანს შორის
მსგავსების შესახებ გაგონება,
გმობდე და იშორებდე ყოველივეს,
რაც რამ გაქვთ საერთო,
და არა დასთროთოდე.

— ბავშვობაში ზღვაზე რომ ვისვენებდით, კედელზე გემის
პატარა სურათი
უფრო ცხადად მაგრძობინებდა ხოლმე
ზღვისპირეთში ყოფნას,
ვიდრე ზღვის სიახლოვე, — ეუბნება მეთაური რადისტს
ჩაძირულ და შიგნიდან

ცეცხლმოდებულ წყალქვეშა ნავში,
როცა უყანგბადობა უკვე დამაყრუებელი ჩხრიალით
სცემს კედლებს
სქელ ლორწოიან საცეცხებს,
ეკიპაჟი კი ბოლომდეა შერიგებული ბედთან.
— ჯობდა ეს გადაგვეცა განგაშის ნაცვლად...
კავშირი სანამ იყო, — გულწრფელი დანაბებით
მიუგებს რადისტი.
— უკავშიროდაც გადაიცემა, — წარმოთქვამს მეთაური.
და ეს მათი ბოლო გასაუბრება იქნება.

იყო პირველი, თუ არა და, უკანასკნელი,
იქ, სადაც უფრო ადვილია შუაში ყოფნა.
იცოცხლო ისე დაბეჯითებით,
რომ მკვდარი ვერ გიცნონ,
რომ ვინაობა ვერ დადგინდეს, როცა მოკვდები,
შენი ექო კი მონყენილ სერებზე გამოისმოდეს
მწყემსების სტვირებიდან,
ღრმად ზღვებში ატანდეს,
სადაც ვარდისფერი რვაფეხების ფერხული
ნაპირთან ობლის გამხარებელ ტალღებს წარმოშობს,
რადიაციის ზონებში წკრიალებდეს,
თუნდაც ამაოდ.

სოსო მეშველიანი

დრო და სივრცე

„დასაწყისი არ არსებობს,
არის მხოლოდ გაგრძელება“.
უნამუნო

ირღვევა, წვრილი კენჭებით ცვივა უფსკრულში,
მზეც დაიტანჯა საკუთარი უნიათობით.
კვლავ ჩანაცვლა ოქროსფერი
ლამემ მუქლურჯით
და მოქცეულა სოფლის სივრცე, სოფლის ფართობი
ძალის ყეფაში. ღრმად ჩამხმარა ფრჩხილებში მინა,
თვალეში ღრმად. გრილ მინიდან ვთხრიდით კარტოფილს.

ჯერ მთვარე იყო, გაჩნდებიან ჩრდილები მერეც,
ცას ვუმზერ და ვგრძნობ ამბროზიას, რომელიც არ ჩანს.
ჯანდაბას ის, რაც თხუნელებმა ჩაზიდეს ბნელეთს,
მაინც კარგია, სულ ამაოდ არ შემრჩა გარჯა.
მნიფე მსხლის წვენი დათხუნული ბავშვობის ჩათვლით
დასევდიანდა ყველაფერი, რაც უკან დარჩა.

წვიმის გაბმული შრიალი, ტვერი.
ფიქრის სათბურში ტკბება, მარწყვდება
სიტყვა, სიტყვები. პოეტის ნერვი
განყვეტაზეა, მაგრამ არ წყდება.

და ლეჩავს ხარი ვაზის ნედლ ნახსლავს,
ზოგჯერ რატომღაც მგონია ვიცი,
მინის ბნელ ღრმულში თხუნელა რას ხრავს,
რომელი ჩიტი ბინადრობს იმ ცივ

ფითრის ფოთლებში. ვდგავარ, ვიშორებ,
ბლაუჭა ლექსის ბუნკალს თუ ბირკას.
ბოჭავს აპურა — მაზდას სიშორე,
ვერძის ამღვრეულ თვალეში, მირკანს.

გამონაკლისი

„მე იმდენად ვწერ ლაგერზე, რამდენადაც
ეგ ზიუპერი — ცაზე, მელვილი — ზღვაზე“.
შალამოვი

იმ მკაცრ ზამთარში,
ხშირად, ყინვით გამომშრალ თოვლს რომ
ქარი ახლიდა სარკმლის მიწებს და საკვამურებს,
მშიერი მგლები გარშემო რომ უვლიდნენ სოფელს
ყმულით და ხმის ჩახლეჩამდე ყეფდნენ ძაღლები,

იმ მკაცრ ზამთარში,
ლამელამობით, ასე, ცალ-ცალკე
გაიტყუებდნენ ხოლმე მგლები მოზრდილ ქოფაკებს
ხევის გადაღმა, გოლიას ან თხვარშილის ტყეში
და ცოტა ხანში აღარაფერს ტოვებდნენ მათგან,
ძვლებსაც ხრავდნენ და
სისხლით დასვრილ თოვლსაც ლეჩავდნენ
და ულოკავდნენ წაგრძელებულ დინგებს ერთმანეთს.
მერე ცოტა ხნით ყურდებოდნენ, ირინდებოდნენ.

იმ მკაცრ ზამთარში,
ლამე, ყინვით შეჭირბულ სარკმელს,
მთელი სიავით აწვებოდა ქარი გარედან
და მთელი ღამე, ვიდრე მამლის დაყვილებამდე,
შორს, ტყის სიღრმიდან მაინც ხმოვდა ღამის ფრინველი

და ტანში მცრიდა მთვარის შუქზე, როცა ვერცხლისფრად
ბზინავდნენ ხევში გაყინული ნაკადულები.

ველური სოფლის პეიზაჟი — ნეზვები მაკე,
ტალახიანი. სველი ანწლი. იქვე ბოსელთან,
სადაც ფინია გამვლელებს უყეფს,
ეზოს ქათმები ქექავენ ნაკელს.
განცდა: „ყოველი წარმავალ არს!..“
ვატყობ, რომ სევედაც
ისეთივეა — ჰაერივით მძაფრი და მსუყე.

და მე ვიგონებ გვადალკვივრის,
სოფელს ბოშების.
გამხმარ კანაფებს, გამხმარ თევზებს,
ბალახებს გამხმარს.
ვიგონებ მსუქან ბოშა ქალებს, ვაკეროსს, ლორკას
და მე ვიგონებ გვადალკვივრის,
მდინარის გაღმა
სეკვივრის და თივის ზენიში ჩასობილ ორკაპს.

საშინელი უხასიათობა

ცივმა ოფლმა დამასხა,
ახლა ცრემლიც ცივი მდის,
გამოვივლე რამდენჯერ
პირში ფითრის ნახარში.
არ მახარებს შრიალი აყვავებულ სიმინდის,
სასონარკვეთილი ვარ
დაბნეულიც, რახან შინ

ახლა მარტო დარჩენილს,
კბილი მტკიცე საშინლად,
ბერნსმაც ხომ ეს უსურვა
მტერს და თავის მანყევარს.
აი, თურმე სიზმარში
რატომ ვჭამდი ლენცოფას,
რატომ მეჩვენებოდა გუბე გველის ნარწყევად.

ქუჩა „სან-ფრანცისკო“

ანვიმდა ქალაქს, სასაფლაოს, საფლავის კოპიტს,
„a line-storm song“ — მოხდენილად იტყოდა ფროსტი.
მაროკოელი, თავზე ჩალმით, შუბლზე კი კოპით
ძველ სამაურმეს გაჰყურებდა, სარკმლიდან ფოსტის.

მოულოდნელად წაანყდები სულის დამდაღავ
სინამდვილეს და ეს ტკივილი არც გაყურდება.
არის ქუჩები, სადაც დგომა, ისე, ხანდახან
იაფფასიან მეძავებსაც ძვირად უჯდებათ.

აქ გაფრთხილებენ, შემოსვლის წინ, დარიგებითაც
დაგარიგებენ, თუ სურვილი გექნება ამის.
დაძრწიან ყველგან რუმინელი ბარიგები და
არალეგალი „რჩეულები“ ზონზროხა „დამის“.

აქ სადმე იაფფასიანი ძველი ბისტრო ან
კაფე იქნება, სადაც შეძლებ მშვიდად ჩამოჯდე.
მაგრამ რომ უნდა დაახვიო, ახლა ის დროა,
ნახვალ და მაინც დღე არ გავა, აქ არ გამოჩნდე.

სჯობს, გაეცალო ამდენ ხეპრეს, აფერისტს, მლიქვნელს,
აზრის ან ფიქრის შესაცვლელად, ნახვიდე სადაც,
სკვერია ერთი, ბაროხა დგას, ხელჯოხით იქვე
სველ ჩაპელათი, ერთი სიტყვით, ჩაცმული სადად.

დგას, სადაც ციხის ნანგრევებთან, ჭიშკარი თუჯის,
გადმოუყვია გაღავანზე ტოტი მუშმალას.

უკრავს ხიდებთან მუსიკოსი, ჰაიდნი ქუჩის, გულში რომ სევდას — უბეში კი თუთიყუშს მალავს.

მწვანე მდინარის ზედაპირზე მზის სხივის ლივლივს დააშტერდები, გეგონება ლექსით მალდები. სულ ასე ფიქრებაბურღული ივლი და ივლი, საბოლოოდ რომ, ღმერთმა უწყის, სად ჩაძაღდები.

დანამცეცავული ფიქრებიდან

სჭირდება თურმე უღრანივით ფიქრს გამოხშირვა, როგორც ჰაერი, ისიც ინოვს მინის ოხშივარს. ირხევა ყანა ნაწივიმარი, ხოლო გარშემო შრიალებს ტყე და გარეთ მზეა, მე კი ქოხში ვარ.

ეს დასეტყვილი ფოთლებია, ჭარხლის, ბოლოკის, ტყე გაირინდა, დატბორილი მინდვრის ბოლო კი ჩამავალ მზეზე ალაპლაპდა. ასე ინყება ანდალუსია, ჩემი ყველა სიზმრის პროლოგი.

თოვლსა და ტალახს ერთმანეთში კარგად მოზეილეს მოყინავს სუსხი, ძველ სახლს უკან რომ დგას ბოსელი, ღრმა სიბერისგან მოგუდულად ყეფდა ქოფაკი, ვილაც გვიან მგზავრს კარს უღებდა ბრმა ტობოსელი.

ღმერთთან, ეშმაკთან, ერთდროულად მისაუბრია, ზოგჯერ მზიანი ამინდებიც ცვლიდნენ ღრუბლიანს, თივაზე ინვა, ქოხთან სტეპის მგელი ყმუოდა, ახლა კი ღმერთის თბილ სიზმრებში სძინავს, რუბლივს.

ხის ჩრდილში მინვა თიბვით დაღლილი, ჩასთვლიმა, მეკრდზე დასაკუპდა მწვანე კალია, რაღაცნაირად ძილშიც იგრძნო მწერის შეხება... ცა მრუდე გახდა იმ სიზმარში — მინა დრეკადი.

მშიერ მგელს ვირი ესიზმრება, მე კი, ბავშვობა. ერთხმად შევყმუით ცარიელ სულს — ცარიელ სტომაქს.

წამიერი

ა, ის ვარსკვლავი! არ ირხევა რაიც აროდეს, აგრე უყამომ, მხოლოდ ერთხელ გაიტკაცუნა. — და საით ახლა?! — ა, იმ ვარსკვლავმა, სიზმრების მრუდე სივრცე გაცურა!

ზაფხულის ცხელი ღამე

თავს ძლივს გვახსენებს, ძალა არ ყოფნის ქარს. აყვავებულ სიმინდებში კი ცვივა პანტა მსხლის მწიფე ნაყოფი.

უკაცრიელ პორტთან

ჭრიალებს ანძა. ხელს აფათურებს ქარი პალმებში. და ორთქლავს წვიმა ღამის პეპლებით დასვრილ ნათურებს.

მარტოსული გეოგრაფი

რაც გამაჩნია, სულ ეგაა, ჩემო საურმან! ძველი მაგიდა, სავარძელი და კედლის რუკა... რომელზეც ახლა ობობა თუ დამოგზაურობს.

პარსკვლავები

სულით ავადმყოფის სიმღერა

ჩემს უნაყოფო ოცნებებში რომ დახუნძლულა გარინდებული უსასრულობა... და დედა დათვი შხამს მანოვებს მიმხმარ ძუძუდან.

ჯეზუ მზიან და არა აღამი ევას

განგვაცალკევა ინტერნეტმა. გკარგავ, ღმერთმანი... გამოქვაბულში ვბრუნდებით, ცოლო! იქნებ სიცივემ ჩაგვახუტოს ძალით ერთმანეთს.

ნინო კაკაჩია

მაგიური თეატრი 1

სული მიყიდე ხორციანად ქვის ლევიათანს და ყველა ცოდვა განტევების იკისრა ვაცმა, სამარტიელის ლოცვებისგან დაღლილმა თითქოს ქრისტეს მოსთხოვე ხელმეორედ გოლგოთა, ჯვარცმა. როგორც სამოთხით გამოიყულ ყველა ლუციფერს მზის კარიბჭესთან ელოდება მოგვების ჯარი, შენც მოგენია შურისგების და მტრობის ნიშნად ბაიხალიდან გამოქცეულ ქვიშების ქარი. ორსული ხარ და ორ სულობას ებრძვიან შენში, დახშულ ყურებში ყრუ ტკივილის მტკაველიც ატანს... ქრისტეს მოსთხოვე ხელმეორედ გოლგოთა, ჯვარცმა... სული მიყიდე ხორციანად ქვის ლევიათანს.

ღღის რაქვიანი

ტბასთან თავშელებით იდგნენ ხეები, წვიმებს ეძინათ გზატკეცილებზე, ელოდებოდნენ ქალებს კებები, ქალები ზამთარს მიაცილებდნენ. და სადღაც ქარში შეშლილი ქვრივი ბიურგერული და უგემოვნო ფლანელის კაბით და შავი მძივით სამხრეთის ზღვაურს ემალებოდა. შორს კი ანგრევდნენ ცას ჭილყავები... უკრავდა ტბასთან ნაცნობ რექვიემს დღე უსიცოცხლო და შიშნარევი... გზატკეცილებზე ეძინათ წვიმებს.

გზაში

ფეხმძიმე ქალებს გვანან ღრუბლები, მზე მალაღია და ღიმილს მალავს. ლიანდაგები, როგორც ცხენები, მიაქანებენ გადამწვარ ტრამალს. ვხედავ, მომდევნ მთის პასატები, დანგრეულ ფლუგერს მტვრის ბული ასდის, თავგამეტებით უკრავს ვაგონში ვიოლინოზე ცალთვალა ჰანსი. გარეთ კი დაღლილ მენისქვილებს ემალებიან მზის ჰეტერები, ფანჯრებთან ორთქლის ჩამოსულ წვეთებს დასასველებლად არ ვემეტები. სახსრებში ისევ ვიგრძენი ტკენა. მგზავრებს გაუთბათ თითქოს გულები... ამ პრერიებში, როგორც არასდროს, ფეხმძიმე ქალებს გვანან ღრუბლები.

მაგიური თეატრი 2

როგორც მეძავი შუალამით დანგრეულ სახლთან, დგახარ და გინდა ყველა სურვილს შეასხა ფრთები, არ გეშინია ჰადესიდან ამოძახილის, ცერბერის ყელზე შემოხვეულ ცხრათავა გველის. რომ მოკლას სიზმრის დამშეული ფობეტორები, შენი ციკლოპი ელოდება ღამის წყვილიდებს; თითქოს ბინძური კუნჭულიდან გამოპარული დემონი შენი სხვა დემონებს თავებს მიადებს... და ასე ივლით, სანამ მინა იქნება თბილი, სანამ მეგობრობს ბელიალი და თანატოსი, ყველა სურვილი იხვიმებს, იქნები მშვიდი, როცა დადგება აღსასრული ამ სამყაროსი.

საბა ელექტრონული წიგნების სახლი

პირველი ინტერნეტრომანი

„ერთი ამსვა, დამსვა და ამსტერდამში ჩამსვა“ ... გიორგი ნაკაშიძის ეს სიტყვები აქვს წამძღვარებული დათო ტურაშვილის ახალ ექსპერიმენტულ ინტერნეტრომანს „სხვა ამსტერდამი“.

რატომ არის რომანი ექსპერიმენტული? იმიტომ, რომ არავინ იცის (თავად მწერალმაც კი), როგორ განვითარდება მოვლენები, რადგან ჯერ მხოლოდ ორი თავია დაწერილი. ამაში, ერთი შეხედვით, არაფერია ახალი და განსაკუთრებული, რადგან სხვადასხვა დროსა და სხვადასხვა გამოცემაში ასე ინერებოდა ვრცელი მოთხრობები თუ მცირე ზომის რომანები. სიხლე და ექსპერიმენტი ისაა, რომ რომანი ქვეყნდება ინტერნეტსივრცეში, ელექტრონული წიგნების ერთადერთი სახლის (saba.com.ge) ვებგვერდზე და ის ყველასთვის ხელმისაწვდომი ხდება. ამას გარდა, მკითხველს საშუალება აქვს, იქვე მიანეროს და გამოხატოს თავისი მოსაზრებები, რომელმაც, როგორც მწერალი ამბობს, შესაძლოა, სიუჟეტური ქარგა სულ სხვაგვარად შემოატრიალოს. მოკლედ, მართლაც ექსპერიმენტია — თქვენ ჩამოტვირთავთ, გაეცნობით, დატოვებთ კომენტარს და დაელოდებით მოვლენების განვითარებას, მწერალი კი ნაიკითხავს ამ კომენტარებს, მიუხედავად კომპიუტერს და ახალი შთაგონებით გააგრძელებს რომანს.

რატომ ამსტერდამი? ამ კითხვას დათო ტურაშვილი ასე პასუხობს: „ბაბუაჩემი მელიტონ მასხულია, ალბათ, ვერაფრით წარმოიდგენდა, რომ ომიდან უკან, სახლში, მხოლოდ თექვსმეტი წლის შემდეგ დაბრუნდებოდა. როცა გავიზარდე (და ის ცოცხალი აღარ იყო) მასთან დამეგობრება ისე მომინდა, რომ მისი თავგადასავალი გავიმეორე და მისი განვლილი გზა თბილისიდან ამსტერდამამდე დაგვიანებით, მაგრამ მაინც, მასთან ერთად, მეც გავიარე.“ თუმცა ეს სრულებითაც არ ნიშნავს იმას, რომ მხოლოდ მეორე მსოფლიო ომისდროინდელ ამბებს ამოიკითხავთ. თქვენ აღმოჩნდებით, როგორც მეჩვიდმეტე საუკუნის, ისე თანამედროვე ამსტერდამშიც. მოკლედ, თუ გიორგი ნაკაშიძის მსგავსად თქვენც გაგიფიქრებიათ, ნეტავ, ახლა ამსვა, დამსვა და ამსტერდამში ჩამსვაო — ოცნება აგხდენიათ. იკითხეთ დათო ტურაშვილის „სხვა ამსტერდამი“ და იმოგზაურეთ ჰოლანდიის დედაქალაქში.

რატომ ინტერნეტრომანი? ინიციატივა ელექტრონული წიგნების სახლ „საბას“ ეკუთვნის, რომელმაც ამ პროექტის განხორციელება „ბაკურ სულაკაურის გამომცემლობის“ თანადგომით შეძლო. დღეს, როცა მკითხველთა უმრავლესობა ინტერნეტსივრცესაა მიჯაჭვული, ალბათ, დროულიც იყო ამგვარი ინიციატივით გამოსვლა. ვებგვერდზე რომანის ორი თავია განთავსებული და უკვე ათასობით ჩამოტვირთვა აქვს, რაც დიდ ინტერესსა და მკითხველთა რაოდენობის ზრდაზე მიუთითებს. პრეზენტაციებზე, რომელიც „TBC“-ის გალერეაში გაიმართა, პირველი თავი „ბაკურ სულაკაურის გამომცემლობამ“ ბეჭდური სახით წარადგინა, იმავე საღამოს ის ინტერნეტსივრცეში განთავსდა, ხოლო ამის შემდეგ ინტერნეტრომანი „სხვა ამსტერდამი“ ხელმისაწვდომი მხოლოდ ელექტრონული წიგნების სახლ „საბას“ ვებგვერდზე იქნება.

როდის? დათო ტურაშვილის „სხვა ამსტერდამის“ ახალი თავი მკითხველს ყოველ ხუთშაბათს saba.com.ge-ზე ელოდება. უკვე გამოქვეყნებული ორი თავიდან ცხადია ხდება, რომ წინ კიდევ ბევრი ავანტიურული ამბისა და თავგადასავლის მოწმენი გავხდებით. ყოველ ხუთშაბათს იკითხეთ დათო ტურაშვილის „სხვა ამსტერდამი“, მით უფრო, რომ ინტერნეტგამოცემის კითხვა უფრო მარტივია — ჩამოტვირთეთ და შემდეგ, სადაც უნდა იყოთ, სრულებით აღარ ხართ ინტერნეტზე დამოკიდებული. იკითხეთ ტელეფონით, აიპადით, კომპიუტერის საშუალებით. ჩაერთეთ, დატოვებთ კომენტარები და დათო ტურაშვილთან ერთად იფიქრეთ იმ ამსტერდამზე, თქვენ რომ წარმოგედგინათ.

ელექტრონული წიგნების სახლი „საბა“ და „ბაკურ სულაკაურის გამომცემლობა“ გირჩევთ, მწერალს ფეხდაფეხ მიყევთ.

დათო ტურაშვილის ინტერნეტრომანი სხვა ამსტერდამი

დასასრული

რავლესობა თავისთვის იჯდა კასრებში და იფხანდა.

გამეორება უკვე ჩარჩოს, არაჭეშმარიტის შეგრძნებას ბადებს. ერთადერთხელ გამეორებულიც კი შეიძლება შაბლონურად მოგეჩვენოს. ხშირად ვერც დაამტკიცებ, რომ შეორდება; ამას ინტუიციურად გრძნობ. რომ იცი, რაც უნდა მოხდეს, ეს უკვე გალიზიანება. ამიტომ, აკეთებ ისე, რომ ისე არ მოხდეს, როგორც იცოდი, რომ მოხდებოდა; ანუ, რომ მოხდეს სხვაგვარად.

იქცევა თუ არა არაორდინალობაც შაბლონად? მე მგონი, კი — ალბათ, გამუდმებული არაორდინალურობა ქმნის შაბლონს, რომლის თანახმად, უკვე ისე იქცევი, რომ მოხდეს სხვაგვარად და არა ისე, როგორც იცი, რომ უნდა მოხდეს.

გალიზიანება სიყალბის შეგრძნებისგან გარდაუვალა?

ეტყობა, ამ ასაკში უკვე შეუძლებელია მიხვდე, იგრძნო, მართლა რა გინდა. ღმერთმა უწყის, როგორი ხარ ბუნებრივი.

ორი სულ სხვადასხვა ორიენტირია ცხოვრებისა: 1. იყო კარგი. 2. იცხოვრო. ერთ-ერთი უნდა აირჩიო. პირველი — ყველასთვის რთულია, მეორე — ზოგისთვის. ორივე ერთად — თითქმის შეუძლებელია (ვამბობ — „თითქმის“, და აქვე იმასაც „განვმარტავ“, რომ „იყო კარგი“ ზნეობის მოთხოვნების მაქსიმალურად დაცვას გულისხმობს).

ცხოვრების მამოძრავებელი თვით-დამკვიდრებაა და არა სიკეთე-ბოროტების ორთაბრძოლა. ეს ბოლო მხოლოდ ერთ-ერთი მახასიათებელია ამ მოძრაობისა. სიკეთე და ბოროტება, უბრალოდ, საპირისპირომუხტებიანი მოვლენებია და მშვიდობიანად ვერ თანაარსებობენ. მთავარი თვითდამკვიდრებაა — საზიზღარი, დამპყვავებული „რეფლექსი“ — თვითდამკვიდრება ყველგან, რაც არის; სულ ერთია, რა არის, სულ ერთია, სად.

რატომ არის ასე: ქვეყანაში, სადაც ქვეყანაზე არავინ ფიქრობს და ეს მთელმა ქვეყანამ იცის, საზოგადოებრივ-პოლიტიკური პროფილის წარმატების მისაღწევად, უწინარესად, მანაც ქვეყანაზე ფიქრი უნდა დაიჩემო? ყველამ იცის, რომ ეს ბლეფია, ნაცარი — სხვის თვალეში, საკუთარ თვალეში.

თვალთმაქცებისა და თვალთმაქცობის ქვეყანა ჩვენი საყვარელი სამშობლო.

ალბათ, ეს ყოვლისმომცველი სიყალბეა, რაც არეგულირებს ქვეყნიერების ყოფას. ეს ხომ დღეს ან გუშინ არ გაჩენილა; ხანგრძლივი დროის განმავლობაში ყველა ყოფითი კანონზომიერების გათვალისწინებით ჩამოყალიბდა და ყოფიერების უმთავრეს კანონზომიერებად იქცა. უფრო მხატვრულად თუ მივუდგებით — შესაძლოა, ეს სპექტაკლია, შესაბამის, საკუთარ შემოქმედებით წესებზე აგებული.

ჩნდება კითხვა: მაშ, სადღა იმ ერთეულების სიმართლე, ვისაც აქ თავიანთი როლი, ადგილი ვერ უპოვიათ, და მეტიც, ეს ყველაფერი პირდაპირ გულს ურევთ?

შესაძლო პასუხი — ალბათ, მეტად პირობითი და იმავე მხატვრული განზომილების ნაწყობი ვარაუდი: ეტყობა, ამ ერთეულებს არ აკმაყოფილებთ სპექტაკლის დონე, კერძოდ, სცენური სიმართლის აქაური ხარისხი. სწორედ ამიტომ არის მათთვის გაუგებარი ყველა დანარჩენისთვის მისაღები და გასაგები მთელი ეს ჰარმონიული სიყალბე.

თვითმკვლევლობა შეიძლება იყოს აქტიური და პასიური. პირველ შემთხვევაში, ის არის სვლა, მეორე შემთხვევაში — მხოლოდ უარი.

თუკი სააქაო ეფემერულია, აქაური ტანჯვა და სიკვდილი არაფერს ნიშნავს და უფრო მეტიც — აქ ტანჯულისთვის იქლია სასუფეველი, მაშ რაღა საჭიროა სიკეთის კეთება; ან რაღა ვერჩით ბოროტს, რომელიც ჩვენთვის მომზადებული გან-

ზაზა ბიბილაშვილი პოეზია, დანარჩენი ლიტერატურა, და დანარჩენი

საცდელეებით მხოლოდ და მხოლოდ სასუფეველის გზას გვიხსნის. ბოროტება ხომ ყველაზე დიდი სიკეთე გამოდის, სიკეთე კი — ღმერთმა უწყის, რა.

რაც უნდა დიდი იყო, ეტყობა, მაინც გინდა, ყველამ გალიაროს — ალიაროს, რომ ყველაზე დიდი ხარ. წმინდა ადამიანური ამბიცია, რომელიც ხანდახან მჭიდროდ ესაზღვრება ღირსებას, როგორც ჩანს, ზოგჯერ კიდევ ავიწროვებს მას.

რამდენჯერაც აღმოაჩენ, რომ შენს ცხოვრებას აზრი არა აქვს, აუცილებელი არ არის, იმდენჯერ თავი მოიკლა.

უფრო პატიოსანი კაცის ორი ნიშანი: უფრო ზნეობრივად იქცევა, და უფრო უკმაყოფილოა საკუთარი ქცევითა და ზნეობით.

ჩვენს შორის ის ხდება, რომ ჩვენს შორის არაფერი ხდება! — ზოგი ქალი რამდენ ხანს ელოდება მომენტს, როცა ასეთი რამის თქმის საშუალება მიეცემა.

რატომ დავიჩემებთ და ამოვიჩემებთ ხოლმე ეს ზოგიერთები, რომ ჩვენ იმას ვუფრთხილდებით, რაც ადამიანურია, რაც ადამიანს ცხოველისგან განასხვავებს?! ადამიანს ცხოველისგან ყველაზე მეტად ცივილიზაცია, მეცნიერულ-ტექნიკური პროგრესი განასხვავებს. „ჩვენ“ კი, არათუ ამ პროგრესს არ ვუნყოფთ ხელს, არამედ, როგორც წესი, სხვებს ასეთ მიღწევათა ათვისებაში კიდევ ჩამოვრჩებით. „ჩვენი“

ამის გამო მწარედაც აგებენ პასუხს). აბა, რომანტიკოსობა მაშინ, როცა რომანტიკოსობა სარფიანი საქმეა, რა რომანტიკოსის საქმეა!

ცნობიერება ისე ლაღად ეფუძნება ჩვენში ყოფიერებას, ორთოდოქსი მატერი-ალისტები რომ „იოცნებებდნენ“. ცნობიერება ჩრდილივით იმეორებს ყოფიერების ცვალებადობას.

ერთი ადამიანის ტკივილი მილიარდი ადამიანის ტკივილს, ალბათ, მხოლოდ მაშინ არ უდრის, როცა არჩევანია გასაკეთებელი, როცა დილემის წინაშე ვდგავართ — ერთი ადამიანის ტკივილი თუ მილიარდი ადამიანის ტკივილი?

მარადიული იდეალების დამცველები ყოველთვის არათანამედროვე ადამიანებად მიიჩნევიან.

წარსულის გაიდეალების ერთ-ერთი ცუდი შედეგია არასრულფასოვნების კომპლექსი: ჩვენ ხომ ვერასოდეს გავხდებით ისეთები, როგორებიც ჩვენი სპეტაკი წინაპრები იყვნენ. ხომ „წარმოუდგენელია“ ილია ჭავჭავაძე — მთვრალი, არეული თვალეებით რომ მისჩერებია რომელიმე კენიანს გავას; ცოტნე დადიანი — ნაბახუსევზე უშიზეზოდ დედ-მამას რომ უტრიალებს პირისფარეშებს; ახალგაზღვიძებული შოთა რუსთაველი — წირპლიან თვალეებს რომ იჭიჭყნის...

კომუნისტებმა სიტყვის ძალის გამოყენება მოინდომეს და მოახერხეს კიდევ — მისი მართვა ისწავლეს. დღეს სიტყვის მართვა შეუძლებელია, ოღონდ უსარგებლოც — სიტყვას ფასი არა აქვს.

რატომ არ არის სასურველი დოზით ქმედითი ხელოვნება, მაგალითად — ლიტერატურა? ალბათ, იმიტომაც, რომ მკითხველი ყოველ დროს და ყოველგან ძალიან ცოტა იყო. და ცხოვრების მსვლელობას სულაც არ განსაზღვრავდნენ აქტიური, ნამდვილი მკითხველები. ამიტომაც თითქოს ვერაფერს ვსწავლობთ, თითქოს არაფერი იცვლება, ამიტომაც ვხვდებით ამდენ გულისამრევ ბანალურობას.

წიგნმა ცხოვრებაზე მეტი გავლენა რომ მოახდინოს, ამისთვის საჭიროა, უმრავლესობა კითხულობდეს წიგნს. ის (წიგნი), შესაძლოა, დღესაც ზემოქმედებს მკითხველის უმრავლესობაზე, მაგრამ თავად მკითხველია მოსახლეობის უმცირესობა.

ხელოვნება თითქოს ერთადერთი ადგილია, სადაც შეგიძლია, იცხოვრო და არ ითვალთმაქცო; კი — იარტისტო, იმასკარადო, იზიზილიპილო და ასე შემდეგ, მაგრამ არ ითვალთმაქცო. სამწუხაროდ, ეტყობა, შეგიძლია, ითვალთმაქცო კიდევ.

მოხვეუნი სკივრები

ბებების — ევასა და ანას — ხსოვნას

„...Αὐτὰ πᾶσαι εἶπε Ἰὼδὰ ἀεὲς ἰδὼν ἀδελφεὶν αὐτῶν... δὴ τὰ... Ἰὼδὰ ἀδελφεὶν ἰδὼν ἰδὲ τὸν ἰδὼν... Ἰὼδὰ ἀδελφεὶν ἰδὼν...“

Ἐπιτομή τῆς ἱστορίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἁγίου, ἔκδοσις τοῦ 1891, σελ. 252.

ზეპირი გადმოცემებითა და ეთნოგრაფიული მასალათაც დასტურდება, რომ მეცხრამეტე საუკუნისა და მეოცის დასაწყისში ჩვენთან, საჩხერის რაიონის სოფელ მოხვაში, მრავალი სკივრი მზადდებოდა, რომლებიც, უმეტესად, სამხრეთოდ გამოიყენებოდა...

საქორწინოდ ვამზადებდით სულ ღვთისაკენ აღმა ცქერით მოხვეურ სკივრებს — მოხატულებს მზის სხივებით აღმაცერით.

ჩვენს ტყეებში იჭრებოდა სხვადასხვა ხე — მეტად ცაცხვი, — კეთდებოდა სანახელი, სკივრი, გობი, კოდი, ვარცლი...

ხარ-ურემზე სკივრი სკივრზე, — ლამის ქობის ნახევარი — საჩხერისკენ მიდიოდა წინაპართა ნახელავი.

იმ სკივრებით თხოვდებოდნენ — ჯვარს იწერდნენ უფლის კართან ბარბარე და მელანია, თექლე, მაკრინე და მართა...

და ვისაც კი მიჰყვებოდნენ — თეოფილე, გაბრიელი, შანშე, სიკო და ლაზარე — ყველა იყო მადლიერი.

მადლიერი პირველ ყოვლის სიყვარულის — ახალ გზისთვის, მერე კი მოხვეური სკივრის — საპატარძლოს მთავარ მზითვის.

და პატარა პატარძლები ჩვენს ნაკეთებ თავის მზითვას მორიდებით დგამდნენ მუდამ ახალ სახლში პირით მზისკენ...

წუთისოფლის მთელ სიგრძეზე იმ სკივრებში ინახავდნენ ახალ კაბა-სამკაულებს, ფარჩასა თუ დიბა-ხავერდს —

რაც იყიდეს და მერე კი სიხარულით შეიკერეს — სულ სათუთად დაკვიცილებს ვარდის, ცის და სიზმრის ფერებს...

მასზე დებდნენ მონინებით ხატებს ლოცვით მონაფერებს და რაც რამე სანუკვარი მოხვედებოდა იმათ ხელებს...

ხოლო მერე, როცა უკვე შვილიშვილებს შეუმღერეს, იქ პატარებს უნახავდნენ ჩურჩხლებს და თაფლა კვერებს...

იქნებ ახლა კვლავ გიმშვენებთ სარდაფებს ან უფრო სხვენებს ის სკივრები მოხატული, ბებიებს რომ გაგვახსენებს...

ჟამი აქრობს ყოველივეს, მას ვერავინ გააჩერებს... რაღა დროის სკივრები? — თუ არ გინდა, არც გაჩვენებ...

მაგრამ მაინც გვევდრებით, იმ ძველ სკივრებს ყავლგასულებს, კოდებს, გიდლებს და კალათებს — ნურვინ გააუფასურებს —

ჭურებსა თუ ორშიმოებს, ჩაფებს, დოქებსა და სურებს — რაზეც ხელის სითბო დარჩათ ამ ქვეყნიდან გარდასულებს,

სიყვარულით რაც გვახსენებს მხცოვან კაცებს და ასულებს, ნუ დაკარგავთ — გაუფრთხილდით წინაპართა ლამაზ სულებს...

გივი ჩილვინაძე

ცისფარი კაბა

რა სიყვარულით ააფრიალა, რა სიხარულით დაქროლა ქარმა! — მეცხრე სართულის თეთრ აივანზე კაბა გაფინა ლამაზმა ქალმა... და არხევს ქარი შმაგი ალერსით, ათრთოლებს კაბის საყელოს, ბოლოს, ეხვევა, ვნებით იხუტებს გულში, შეუჩნდა, მასთან ტრიალებს მხოლოდ... ხან გულისპირის ღილებს უსინჯავს, ხანაც მკლავებზე დაინვებს უცებ, ის კაბის კალთებს ესათუთება, მე ქალის ტანის მიმოხრას ვუცქერ... ვუცქერ მოცლილი, ვფიქრობ და ვნატრობ, რომ მივდიოდეთ ახლა მარტონი შემოდგომის ტყის მზიან ბილიკზე მე და იმ კაბის ნაზი პატრონი.

ნასოფლარების წყაროები

ჰო, წყაროებზე ვფიქრობ ხოლმე... მთის წყაროებზე, ოცნებით მზერას გადავავლებ ქედების ნაჟურს... მათი ჩუხჩუხი მუდამ ისმის დღითა და ღამით, თუმცა ამბობენ, თითქოს წყაროც იძინებს ზოგჯერ, ჰო, ერთი პირი თურმე წყალსაც დაედინება... და როცა მის ძილს შეესრები, უნდა ინატრო, ინატრო რამე, რაც გულს და სულს მოსწყურებია. სანატრელს კაცს რა გამოულევეს, მაგრამ ამჯერად, მათთვის ვინატრებ, წყაროთათვის ვინატრებ ისევ, — რომ არასოდეს მოკლებოდეთ მათი პატრონის ჩაფის ყელი და მომავალთა მისთა მრავლობა... ხალხი იფინებებს თავის ფუძეს — მთიან სამყოფელს, სოფელს მოაკლდა ძალა, ეშხი... მომავლის გზებზე მხოლოდ შამბსა და ეკალ-ბარდებს გაუხარია... წყაროსთან იყო... გინდ საფიხვნო, გინდა სანახშო, იქ ერთობოდნენ, იქ ისმოდა ქვეყნის ამბავი, ლაღი ვაჟები იქ ეძებდნენ ლამაზ ასულებს... ახლა კი, როცა დამთავრდება სოფლის ზაფხული, როცა მაღალ მთებს უცხო ხალხი შემოეცლება შემოდგომათა დასაწყისში, წყარო ღონდება, მარტო რჩება და თავის ჩუხჩუხს უსმენს მოწყენით... და თუ სოფელი დაიცალა, გაუდაბურდა, მაშინ წყარონი ბინულებად გადაქცევიან... ბინული უფრო ტყის სიღრმეში მყოფი წყაროა, კი არ გადმოჩქევს, ჩრდილში მშვიდად ამოდინდება და ანკარა წყლით ავსებს გუბებს დიდი ნიფლის ქვეშ. ხშირი ტოტებით დაფარული ცის ტატნობიდან ზოგჯერ მის გულში მზის პატარა სხივი ვარდება და ნაკადულის ჩქერებს მიაქვს ცელქი ლიცლიცით. ნასოფლარების ბინულები ბინდს მოიხვევენ, მოიგონებენ ზოგჯერ ალბათ გარდასულ ამბებს და მათ პატარა გუბებში მთვარიან ღამით ადამიანთა აჩრდილები გამოჩნდებიან...

ზაფხულის ტყეში

მთის ნაკადულთან ლურჯთვალა ყვავილს, — თვალწინ რომ უდგას ფრთათეთრა ჩანჩქერს,

ზეცის კიდედან სხივი რომ ამჩნევს და მის მშვენებას უფრო რომ აჩენს, — ვუყურე ერთხანს... ნამოველ მერე და გამოვეყვი ხალისით ამ ტყეს, ხან დათვის ბელებს ვურხევედი პანტებს, ხანაც ვეფერე ნიბლიას ბარტყებს... და ახლა, როცა თქვენ მომენატრეთ, ვტოვებ ამ ჩანჩქერს, ბარტყებს და დათვებს, ამ ლურჯ ყვავილებს სხივებით ნაფენს, მღუმარე ტყეებს და მთების კალთებს...

*** შემოდგომა რომ შემოდგება მშობლიურ მთებზე, მზე რომ ვარდისფერ სასთუმალზე თვალებს მილულავს, ტყეთა სიზმრების სანახავად გამოპარული, ნამიან ბილიკს რომ გაჰყვები ფოთლებდაფენილს, ვის მონატრებ ოცნებათა გასაფანტავად, ვისი მშვიდი ხმა შემოჰყვება ნებიერ ნიავს?..

*** ზეცის სივრცეთა მაცქერალი შენ გიხსენებდი, უდაბურ ტყეში რომ გიხილე, ჩემო ჩიტუნა. თითქოს მას ჰგავდი, ეზოში რომ ჩიტი მოფრინავს, რათა დედაჩემს მოუტანოს კარგი ამბავი და შაქარი კი გაიყოლოს ოქროს ნისკარტით... მაგრამ სხვა იყავ, უღრან ტყეთა გამღვიძებლო, შეწყნარებით რომ მიყურებდი ნიფლის ტოტიდან, რაღაც მიმღერე — მომეფერე თუ დამარიგე, შვიდი გალობა ჩაათავე სიმშვიდისგვარი... რა იქნებოდა, მაგ გალობის უცხო ბგერები ამ სტრიქონების კიდებზე მომამბნევიან, ვით გაზაფხულის ყვავილები ჩვენს ტყისპირებზე... შენთან ვაგზავნი უსათუთეს ფიქრსა და ნატვრას, რომ კიდევ ერთხელ მოვიხილო ჩვენი ქედები. ნატვრანი ჩემი შეურეე მშობლიურ ლაჟვარდს, ფიქრები ფრთებზე დაიფინე, ფრთხილად იფრინე და ეგ ტყეები მოატარე მონატრებულნი. მე კი ამ ლექსში მყოლები — ჩემს გულთან ახლო, ზეცის სივრცეთა მაცქერალო, ჩემო ჩიტუნა...

*** შემოდგომის მოწყენილ ტყეებში სიარულისას შევავროვე ძირს ჩამოცვენილი ნიფლის ნაყოფი და მერე ქალაქში ჩასულმა უნივერსიტეტის წინ თანაკურსელ გოგონებს შევთავაზე მზესუმზირას ნაცვლად. მოენონათ და მტრედებივით დამესივნენ... დავლანდე, თითქოს ჩემს ნიფლნარებს შეერიო მტრედების გუნდი.

